

gelder, hvilkke i det Væsentlige turde findes angivne i § 12.

For at det i det enkelte Tilfælde kan vides, naar et Skrift ophører at være Gjenstand for den udelukkende Ret, er det nødvendigt, at Forfatterens Navn er offentliggjort paa en saadan Maade, at Enhver kan komme til Kundskab derom, og Rettens Nydelse er derfor gjort afhængig af, at Forfatteren har navngivet sig paa Skriftet. Da imidlertid forskjellige aldeles lovlige Hensyn kunne afholde en Forfatter fra sliq Navngivelse, ere anonyme og pseudonyme Skrifter ikke ladte uden Beskyttelse, men dennes Varighed har maattet bestemmes paa anden Maade, hvorum nærmere nedenfor.

Til § 3.

Consequentsen af Hovedreglen synes nærmest at tilsiqe, at den udelukkende Ret i det heromhandlede Tilfælde først bør ophøre med Udløbet af 30 Aar efter den Længstlevendes Død. Naar det derimod er bestemt paaafseelige Dele af et Skrift, der hver have sin særskilte Forfatter, er det en Selsfølge, at Beskyttelsen for hver enkelt Deel ophører med Udløbet af 30 (10) Aar fra vedkommende Forfatters Død.

Til § 4.

I det første af de heromhandlede Tilfælde skyldes Skriftets Tilblivelse nærmest Udgiveren, ligesom denne ogsaa bærer hele Risicoen med Hensyn til Foretagendets Rentabilitet, og det synes derfor billigt, at der tillægges ham som selvstændig Ret den samme udelukkende Naadighed over Skriftet, som om han var Forfatter af dette. Ogsaa Udgiveren af et Skrift, der bestaaer af selvstændige Bidrag fra forskjellige Medarbejdere, synes at staae i et saadant Forhold til Skriftet som et Hele, at han ligeoverfor Trediemand bør kunne udøve en Forfatters Rettigheder. Hvorvidt han iøvrigt i Forhold til Forfatterne har erhvervet en fuldstændig Naadighed over de enkelte Bidrag, maa selvfølgelig beroe paa det imellem ham og disse i saa Henseende bestaaende Contractforhold. Hvor dette ikke er til Hinder for, at de enkelte Bidrag af vedkommende Forfatter udgives særskilt, er det formeentlig i sin Orden, at Forfatteren indtræder i sin fulde Ret som saa-

dan, naar en sliq særskilt Udgave af Bidraget foranstaltes. Hvad endelig Oversættelser angaaer, da indeholde disse vistnok kun en Gjengivelse af en Andens Tankedærv, men denne Gjengivelse er ikke mekanisk, hvorimod Oversættelsen i Virkeligheden danner et nyt Aandsproduct. Oversættelsen bør derfor sikkes Frugten af sit Arbejde, og det saameget mere, som man ikke kan misfænde Vigtigheden af, at Udlandets betydningsfuldere literaire Frembringelser ved gode Oversættelser gjøres tilgjængelige for det store Publicum heri Landet. Allerede Frdn. af 7de Jan. 1741 har tillagt Oversættelsen samme Beskyttelse som en Forfatter, og samme Regel har man i Genhold til Foransførte ogsaa troet her at burde følge,

Til § 5.

Hvad anonyme og pseudonyme Skrifter angaaer, da har man anseet det naturligt at indrømme Beskyttelsen for et bestemt fra Skriftets Udgivelse beregnet Aaremaal, og det har da ligget nærmest at bestemme samme til 30 Aar. Man har imidlertid derhos anseet det stemmende med Billighed, at en paaafseelig Navngivelse inden Fristens Udløb paa et nyt Dplag af Skriftet medfører, at den fulde Beskyttelse indtræder.

Med Hensyn til posthume Skrifter ere Bestemmelserne i Udlandets Lovgivning meget afvigende. Den franske Lovgivning tillægger Udgiveren af saadanne Skrifter de samme Rettigheder, som om han var Forfatter af dem, dog under Betingelse af, at de publiceres særskilt. Den engelske Lovgivning beskytter sliqe Skrifter i 42 Aar fra deres Udgivelse, og Forbundslovgivningen i 30 Aar fra samme Tidspunkt. Endelig forekommer der i Udlandets Lovgivning Exempler paa, at posthume Skrifter ikkun beskyttes i et vist Tidrum fra Forfatterens Død. En Anordning af Beskyttelsen paa den sidstangivne Maade vilde vel indeholde en kraftig Opfordring for Vedkommende til snarest muligt at foranstalte Skriftet udgivet, og forsaavidt være tilraadelig, men den vilde dog ogsaa kunne lede til ubillige Resultater, idet saadanne efterladte Skrifter, som enten først opdages længere Tid efter For-